

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napos mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihčičiščezěni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

18. njedzela po swjatej Trojizy.

Žap. št. 19, 23—40.

Sběžł a směšł w Efesu! Tutón wobras šam na šebi natwarjazy njeje, ale je powucjazy se šwójimi čžemnymi ščžěnami, na to waschnje šchpihel ša wschě čžafy, a š dobom pošylnjazy, dokelž tež šwětko na nim žyła njepobrachuje.

1. Pawoł w 1. liščže na Korinthiškich pišche, šo je w Efesu š džiwimi šwěrijatami šo bėdžil. To šo š čžezka na tón podawł počžahuje. Šschetož japoschtoł na radu a proštwu šwójich pscheczelow tehdy do roššobjeneho luda šchoł njeje, š čžimž budžišche njetrjebawšchi a bjes wscheho šamyšła šo do šmjertneho stracha podal (šcht. 30 a 31). Ale to trjehi, šo je tehdy džiwje šwěrjo w čžlowjeku na šjawne wustupilo, kaž to šamo hacž do dženknišcheho dnja pschi tajšim wjetšim ropocže šo pošafuje. Čžlowjek, Božemu šłowu njepoškušny, je wschudže a pschezo tón šamy, kotryž je byl. To wučža naš wschitke šběžłi hacž š najnowišchim drohoty dla, kažkiž je na psch. njedawno we Winje wudyril. Škultura a žiwilišazija njemóžetej tole šwěrjo pošimacž ani woššludžicž. Wobnydlerjo bohateho a šdžěłaneho Efesa wěščže šo š njej hordžachu a wobnydlerjo šhěžorskeho Wina w našchich dnjach niž mjenje. A tola tajša wrótna wołańza, tajše tórne šakhadjenje na dvě hodžiny a dlěje, tam a jow! Ššchi tym wschēm najwjazy jich š žyła njewě, čžehodla šu šo šeschli (šcht. 32). To je hotowe šakšlepjenje, kiž šo wulkeje rošhorjeneje čžrijódy ludži

bórsy mozuje. A we šwójim šakšlepjenju je wona š wschemu hotowa, rošbicž, šahubicž, haj krej pschelecž. Našškararjo móža šo š lohkej próžu wurēcžecž: Našchi ludžo to byli nješku a my š žyła ničžo ša to njemóžemy. Móžno, šo po jich myšli njeje bylo, šo je tak daloko pschischlo; dha je jich wina, šo njewjedža, šchto dyrbi a móže kóždy wjedžecž, kiž chže druhim š wodžerjom byčž. Móžno pař tež, šo šu š dobrej wolu runje na to šo mērili; potom je jich wina čžim wěščišcha. Na kóždy pad šu morališny we winje čži, kiž ša to džěłaju, njespošojnosč šbudžicž a ludži naščžuwacž.

Wono šo prašcha, hacž je Demetriuš se šwójimi pomoznikami do přědka widžil, kažki kónž šměje jich šhromadžišna. Ale njeh je temu kaž chže, wón je tola wučžinjeny naščžuwat. Šchtož jeho čžerjesche, bė pjenježny wužitk. Ššches Pawołowe přědowanje bė w Efesu a we šchěrofej wokolnosčži šłowo teho šnjesa móžnje počžalo roščž a pschibjeracž. Ššnano škotnizy, kiž te šlēborne klětki, to je małe šlēborne modelki krašneho Dianineho templa džěłachu, kotrež bychu wopytarjo templa rad jako dopomnjenki se šwójeho pučžowanja šupowali, wopravdže hižom na šwojej móšchni pntnychu, šo majestosčž jich žiwjazeje bohowski wobłědnje. To pař nihdže čžerpicž njehadža, šo w tym dypku šschoduju. Wěšo džěło a warba dyrbi byčž, bjes wifowanja a pschedawanja njendže. Ale njeje wohidny šacžišččž, hdyž čži, kiž šu jeno šwójich dokhodow dla w štarosčži, čžinja, kaž bychu š wutroby šwojeje bohoweje čžješčž pntali, a š hñěwom kaž bjes rošoma hodžiny

dołho wołaju: „Wulka je Diana Efesijska!“ Nahrabnosť ženje rjana a dobra cźlowjekej njeje, ale je wošebje hrošna, hdyž wěru wukupuje na pjenježny wužitk abo hdyž šo wěrije pšhecziwoja pjenježneho wužitka dla. Tež w Efesijskijanstwie je bohužel wjele pšhibójskeje šlužby w cźelnych žadoščach. Ščto šu jejni horliwi wukhwalerjo? Hušto czi, kiž šwój dobytk cźahnu i jich pšhibójskeje šlužby. Pšhecziwo pšhibo ham našca najšwjecziška wěra šteji. Ščto šu jeje nješhecželjo? Šašo mješ druhimi czi, kiž šo boja, šo mohli, hdy by po nej šchlo, mjenje šašlužicž. Ale je dha woprawdže wšcho wužitk, ščtož šo tajki šda bycž, a je dha wšcho ščtoda, ščtož je na nju podobna? By ty něščto šhubiž, by-li dyrbjal něščto mjenje warbowacž, ša to pak dobył dobre šwědomnje, měr dušče a wěcziwu šbóžnosť?

2. Šako bē lud dołho wołal a šašhadžal, kanzlerjej, potajkim wyšchnoščzi, šo poradži jón špokojicž. Šeho šłowa šu mudre a prawe. Šacž runje jako pohan šo k šwojej bohowny wuřna, dyrbjesče tola Pawolej abo jeho towaršchomaj wobšwědczičž, šo ani templa rubježnikaj ani haničzerjej bohowneje nještaj (šcht. 35—40). Šeho šłowa šu kaž šwětkle pruhi, kiž ščěny hewal cźmowneho wobraša pšchelamaju. Wny, kiž na Pawołowny boš šluščamy a šstupimy, štejmy ša tym, šo by tež nam našca wyšchnošč derje pomhacž mohla. Radžene njeje, šebi na druge waščnje pomhacž čyžcž, šnano se šwarjenjom pšhecziwo tym, kotřiž hinaš wěria a šteja. Pawoł to ani w Efesu ani nihdže špytal njeje. Šnješej je dušče dobycž pytal i dušchowašnyškej luboščzu. Tajke cziče džěto je lěpišče hacž škoržicž, šwaricž abo hewal ščto. Krařna wěž pak je, wohladacž rušowanje praweje a mudreje wyšchnoščze. Wona njemóže kóždy krocž nastacž šběžka šadžewacž, ale pšchewinjena wot njeho lohzy njebudže. Šak wulke šamolwjenje ma tola kóžda wyšchnošč šama ša šo a ša žyly lud! A šak wažne je, ša nju dobroproščenje cžinicž, šo bychmy pod jeje ščhitom cziče a špokojne žiwjenje wješč mohli we wšchej bohobojašnosťi a póžcziwoščzi, kaž Pawoł šam napomina!

Šiščcže druge šwětko pak na žyly podawš pada, a to je šwětko i wyřoka. Dianina wěž šo wjedže kaž nawalne morjo, kotrehož žolmy šchumja we wichorje. Ale tón Šnješ w njebjesach mjelczi, kaž tež jeho wotrocžny mjelcža. Wón móže mjelcžecž, dokelž je prawo a móž na jeho štronje. Pšchichod je to dopořašal. Šaifaš, wyščšchi mēščniš, njewědomnje wēščcžesče, hdyž prajesče: „Lěpje nam je, šo jedyn cźlowješ wumrje ša lud, džyli šo by žyly lud šahinył.“ Demetriuš tehorunja njewědomnje wēščcžesče: „A šo štanje, šo jeje krařnosť šahinje“ (šcht. 27). Šeje templ dawno w rošpadankach leži, jeje „njebjeske šwjecžo“ je dawno šhubjene. Ale: Šesuš Šhryštuš, našch kral, knježi, k nohomaj wšcho jemu leži. Čžehodla šebi žadamy, šo by rěcžal a šo móžny wopořašal, hdyž wulke ludowe šhromadžinny i kleskanjom hanjerjam a pšchejerjam w našchim cžaku pšchihlořuja? Šemu to trjeba njeje ani tym, kiž we wěrije na nim wiřaju. Pawoł je tež tutej tyščnosťi kaž wšchej drugej šebi k temu šlužicž dał, šo cžim bóle na Boha špuščcžecž, kiž pomha, na Šnješa, kiž wot šmjercže wumóže. Wščitke nješhecželstwo pšhecziwo Šesušej a jeho ewangelijej je hižom šudžene. Wo nim šteji piřane: Šodarmo! Čžerpajmy tež my šebi we wšchej tajkej tyščnosťi, haj i njeje šameje pšchezo

nomu móž a šhrobloščž, šo njebudžemy wopušcženi a šo Šnješ šam powjedže šwoju wěž a cžesčž.

Šamjeň.

Z. w K.

Biblija w macžernej rěczi.

W franžowskej wójnje šo raš němřny wojazy na wjeřnym torhoščcžu na Božu šlužbu šhromadžichu. Šudžba šadžěla šhoral: Ša twjerdy hrod je našch Bóh šam. Šrunje počachu wojazy špewacž, duž pšchistupi bur, kiž mješesče tokřtu knihu pod pažu. Wón mješ wojašow štupi a šobu špewasče. A i jeho woczow šo najwjetřče wjeřele blyščcžesče.

Šdyž bēšče kemschenje nimo, šo wojazy wobštarneho bura praščachu, šak je to móžno, šo wón tu wobřjedž Šranžowskeje němřki rořmi a šo na ewangelškej Božej šlužbje wšchón wjeřelny wobdžěla. Duž wón wojašam powjedasče, šo bu wón něhdy jako mała šhrota ša cžaf Napoleonoweje wójny wot franžowskeho marketendarja šobu do Šranžowskeje wřaty. „A w tutej wřy“, šak powjedasče, „mje potom, dokelž bēch šchoriž, ležo wostajichu. Duščni ludžo šu šo pak nade mnu šmilili a šu mje ša džěcžo pšchijeli. Šak šym w zuřbje wostał. Mješ tym je šo 65 lět minylo. Dženša šašo přeni krocž šwoju macžerņu rěcž šlyšču, tež šašo přeni krocž němřki šherlušč a němřke předomanje.“

„Ša dyrbjš šo džiwacž“, šak jedyn i wojašow rješny, „šo Wny hiščcže našchu rěcž šnajecže. Wny jara derje němřki rěcžicže, haj rješicho džyli my.“

Duž jim bur tu knihu pořasa, kotruž pod pažu džeržesče. Tu bibliju šebi něhdy jako šwoje jenicžke šublo šobu do zuřby wřach. Wona je wšchě te lěta šo mnu w lubej macžernej rěcži rěcžala a bē rjany šwjař mješe mnu a mojej domišnu. Wona je mi wótzowřtu wěru wobarnowala. Nětko drje šym bohaty muž; ale šterscho hacž šwoju němřku bibliju bych ja wšchě šwoje pola a šuki puščcžil.“

Ššłowa tuteho jednoreho bura cžinjachu na wojašow móžnišchi šacžišččž, hacž duchowneho předomanje.

Macžerņa rěcž, wěra a pobožnosť, tutej ři wěžny, šu wšchaf wot Boha šak twjerdže šhromadu šplecžene, šo, hdyž jene wutorhnyšch, tež to dwoje druge cžerpi.

Ššchiž wěrijazyh.

(Šomm', Šerz, und lerne šchauen zc.)

Šłóř: Nětk wotpoczuje hola —.

Šój, hladaj, luba dušča,
Ščto wěrijazyh šo šluščha
Šow šhonicž we wěri.
Bóh šam, tón Šnješ, jich wodži
A jara džiwnje šhodži
Tu je šwojimi šwjatymi.

Čži Boži wuřwoleni
Šsu jow czi wurudženi
A runja najřhudřchich.
Wo šmilnosť hušto prořcha
A i Šazarom ššchiž nořcha,
A tola je to njebo jich.

Bóh rad jich bóle šchwika,
Šacž žanoh' pšhecziwnika,
A tola je jich Wótz.
Wón wutrobny jim řrani,
Šo škorža rořlamani,
Šich šahoja pak jeho móž.

Niž smēja hwěsdom jaŕnosć,
Tow tola žanu kraŕnosć,
Ach husto, nimaju.
Tu khodža w czěmnyh doli
A w njewjeselej holi,
Niž płónza budža we njebju.

Sich dusche pokorjene,
Kaž stwjelcža nalemjene,
Kaž palmy tola ftu.
A hač tež se stysknošču
Eso strachuja psched płóšču,
Dha wschał we bitwach dobudu.

Kač leži sahon žita
A kač je trawa sbita
Po wschitkim njewjedri!
Hdyž deszcz pał sehibuje,
Dha wěsł sebhuje,
A potom płónčžo saŕwěcži.

Tač so cži wěrnj maju,
Cži s płacžom wuŕhwaju,
Hdyž steja we kchizu.
Sich duscha Boha žada,
S jich wóczka płysa pada,
A rjeńcho roscze po deszczu.

Duž, Wótcze, budž nam hnadny,
So by so wuŕhw radny
W wschěch wjedrach pokasał;
So kłóh, kiž so kczěle,
Tež bychu sorna mēle,
Hacž wožny cžaŕ by nastawał!

San Nilian,

w swojim cžaŕu farał w Kotezach a Dubach,
kiž 1886 jako duchowny serbskeje kolonije
„Serbin“ w Texaŕu wumrje.

Gdye je wascha wěra?

Luk. 8, 25.

Czechodla nam wěra pobrachuje? Njeje nasche žiwjenje poľne hwědczenjow bójskeje miłosće a pomozny? Džen dnjej powjeda, a nóz nozy cžini to k wjedženju, kač wulki a kraŕny tón Anjes je a kač dobrocžiwny; s kóždym ranjom je jeho dobrota nowa nad nami. Czechodla nam wěra pobrachuje, hdyž je nam tola Boža lubosć w jeho jenicžkonarodženyh Ssynu sjewjena, kotrehož je nam wón k sbóžnosći do hwěta pólkał? A tola nochze nascha wutroba k Bohu hnady a mudrosće žaneho poľneho doměrjenja sapschijecž. Haj, ja wuŕnawam, so je moja wěra husto prawje mała a płaba a so bym potom na tym, so swojeho doměrjenja wsdatacž, a k temu hačle tajkich nusow trěbnych njeje, kač tam pola wuczobnikow na kóždi, jako so wichor na jěsor sběže a žolmy jich nadpadžechu, so běchu we wulkej strachosći a wolachu: Mišchtrje, my płónz wosmjemy! Ach ně, husto mōže mje mała mróczalka na mojim žiwjenskim njebju hižom struchleho scžinicž, haj, žyle njetrěbne rosmjplowanja samoža naŕ snjeměrnjowacž, a tež bjes swonkownych pschicžinow so wichory dwělowanja we wutrobje posbėhuja. Hdye je potom wěra, na kotruž mje tón Anjes pscheproscha a sa kotruž mi jeho płowo prawo dawa, kotruž drje tež hižom druhim předowach a nětko sam nimam, hdyž je mi nusna? D so by nam tón

Anjes wěru sbudžował a pošhljał! My dže njemōžemy žaneje wěsteje kroczele w žiwjenju scžinicž, njecžinim-li ju s doměru na Boha; ani ruku k dželu njesamožu wjeŕele hibacž, hdyž we wěre swój skutk njesapschijam; a hdye namačam wutrobitosć a mōž sa wojowanje, mam-li do bitwy cžahnyč bjes wěry?

Hdye je wascha wěra? Tač bym tež we swojim hwědomnju prascheni, tač husto hač wot Božeje kaŕnje twochujemy a mjes sčobu dawamy na lubosći pobrachowacž; pschetož njepošhluschnosć pschecžiwu Bohu a njelubosćiwosć pschecžiwu bližšchemu s njewěry wuŕhadžatej. Hdyž pał wěra saŕo wotucži, potom je tež horliwosć a wutrobitosć s nowa sbudžena, a wocži, kotrejž k njebjesam s doměru sbladujetej, matej nowy jaŕny pohlad tež napschecžiwu bratram.

Duž pomhaj nam našch hwěrnj Wóh, so my kóždy džen, nam hnadnje spožcženy, we wěre spocžinamy a dokonjamy, tač so by tež płody wěry na našchim žiwjenju widžecž, a my hromadže sčonimy a wobhwědcžicž mōžemy, so je wón w kóždy cžaŕ našcheje wutroby troscht a našch džel.

F.

Bnjowny khěrlusč.

We Wulkich Sdžarach džen 8. oktobra na kemschach spěwany*.

Bohu džał!

Anjesej džał, so smilnje dawa
Khlěb a wschitku potrebnosć;
Teho lubosć k nam je prawa,
Pšticža nam wscheho dosć.

Bohu džał!

Anjesej džał, so k dželu mozy
Naschom' cžělu wobradža;
Duschu našchu wodnjo, w nozy
S hnadu rjenje wotšchewja.

Bohu džał!

Anjesej džał! to, luba duscha,
Dženka s wjeŕlym hłōšom praj!
Se skutkami, kač so płuscha,
Sswojom' Wótczej khwalsbu daj.

S.

Sswědczenja wěry se starych cžaŕow kschescžijanskeje zyrkwje.

(Po starych žórkach podate wot M. w M.)

3. Pschimanje a saŕitanje kschescžijansteje wuczby a žiwjenja.

Pšimo wěsteho kschescžijana Minuzija Felixa, kiž je wokoło 200 lět po Khrystuŕu nastalo, pokaze, kajke wězy pohanjo tehdy kschescžijanam wumjetowachu a kač wo nich sčudžachu. Dwai, kschescžijan Oktavius a pohan, s mjenom Zazilius, so tu roscžujetaj. Pohan pschima kschescžijanstwo a Oktavius je saŕituje.

Pohan Zazilius praji: Cžežto njeje dopokasacž, so je w cžlowškim žiwjenju wschitko njewěste, dwělomne a khablate. Ssnano so dže k hwěta jeno psches pschpadne hromadusbėženje (mačkich dželow, atomow) hromadustajene, rosbđělene a wutworjene; kotry Wóh je saŕjadował?

Oktavius snapschecžiwj: Mi so sčadža ludžo, kiž wěra, so je tónle khumšchtny twar hwěta niz po bójskim pschemjplowanju so

* Bohužel je so tđženja wotcžisčćenje tuteho khěrluscha pschěhladało. F.

dozonjal, ale šo tač-rjez pšches njepršchemyšlne hromadulěpjazje brjódki šo hromadu splazał, kaž bychu žaneho rošoma, žaneje křma- nosče něšto wobkedžbowacž njeměle, haj žanyh woczow we hłowje. Pšchetož ščto móže tač šjawne, njeprějomne a jašne byčž, hdyž woczji k njebyu pošběhujecž a, ščtož je spody a wokoło naš, i pšchepytowazym woczkom wobhladujecž, hacž šo je jemu wyschšče byče i njewuměrjenej duchownej mozu, wot kotrehož šo zyła pšchiroda wožiwja, hiba, živi a wodži? Pšohladaj jeno na njebyo šame, kač daloko šo wupina, i kajtej torhazej spěšchnošču šo wobrocza, kač w nozy w hwěšdnej pšiche šo blyščeži, wodnjo w šlōncžnej kraš- nosčji šwěcži, a ty spōšnaješ, kajki spodžimny a bōjški je křumšcht, i kotrymž najwyschšči wodžer jon w runej wašy džerži. Šdy by ty do někajkeje křěže pšchischedschi wšcho derje sestajane, sarjadowane a wupyščene widžał, by tola na kōždy pad mēnił, šo knjes nad njej rukuje, kiž je wjele lěpšči hacž wščitke tamne rjane wězy. Dofelž nēk njebyeša a semju wopomnjo mudry porjad, ledžbliwosč a spšchiprawjenje spōšnaješ, dha dyrbišč tež wēricž, šo je knjes a wōtž wšcheho šwēta, kiž je krašnišči hacž ta hwěšdžina šama a jenotliwe džēle šwēta.

Zāzilius dale: Kšchescžijenjo šo na potajnyh šnamjenjach spōšnaja a šo lubuja, štoro prjedy hacž šo šnaja; woni tež w po- wščitkim w hromadže lōšchty haja a šo bjes wuwšacža bratšja a šotry mjenuja, šo byla pšches pšchisacže tuteho šwjecženeho mjena wšchēdna nješprōžnimosčž krejna haniba.

Powjescž wo šwjecžišnje tyh pšchistupjazhych je kač grawocžywa tač šnata. Małe džēczo, je žitom pšchikryte, šo bychu šo cži nicžo njemyšlazy šjebali, šo jim k jēdži pšchedštaji. Tuto džēczo šo wot teho nowešo, kiž šo i pošhpanym žitom k tej wērie šawjedže, šo je kačanje nješkōdžaze, šrani a šlōnzuje. Šrej džēcža — kajka hrošnosčž! — lačžni šrēbaja, wo roščžascžowane štawy šo torhaja a pšches tutōn wopor šo šbratšja. Pšches šhromadne wjedženje wo nještutk šebi mjes šobu mjelčenje šawēščža.

Šdyž šu — Zāzilius dale wobštoržuju rēcži — po bohatych wješelach blida šo hōščo prawje rošhorili a je pšches wopicže cžēlnoščž šo šapalita, potom šo poš, kiž je k šwēcžniškej pšchiwšajany, i kušom, kiž šo jemu prjōdkčžišnje dale dołhoščže šchnōry, i kotrejž je pšchiwšajany, nawabi, šo by ša nim šlecžil. Še šo tač pšchera- džaza šwēža powrōčžila a wuhāšla, potom šo pō cžmje na nje- hašbite wašchnje šwjaski njehornych žadosčžow šwjajaja, kač to runje njewēšty pšchypad čže.

Oktavianus šnapšchecžiw: Ty prajišč, my šwjecženje pšches krej šlōnzowaneho džēščža dostawamy. Mašch ty to ša mōžne, šo mohle šo tajke nēžne małe cžēkto do šmjereče škačacž, šo mohł ščto krej nowonarodženeho džēščža pšchelecž abo šrēbacž? Ničto to wēricž njemōže, křiba był šam křmany to ščžimicž!

Maš napjelnja dale — a to je wašche hnēwanje — luboščž mjes šobu; tač šo mjenujemy mjes šobu — a to wašchu šawiščž šbudžuje — bratšjo jako cžłowšzy šynojo teho jeneho bōjškeho wōtza, jako towašchojo wēry, jako šobuherbojo nadžije. Wy wšchal šo mjes šobu ledžbu nimacže, šo mjes šobu k hidženju rošpaliče a šo jako bratšja nješpōšnaječe, křiba hdyž bratrowske mordarštwō wobešdžecže. Wy křostacže hrošne nještutki, pola naš je hižom pomyšlenje na tym hrēšchne; wy šo šobuwēdomnych po bojicže; my hižom šwēdomnja šameho šo bojimy; i wašchimi ludžimi šo jaštwa mjerwja, kšchescžijana tam njenamašach, křiba jako martrarja abo wotpadnjenža.

Zāzilius: Džēl wot waš kšchescžijanow, a to tōn wjetšči a po wšchēm wobkručenju lěpšči, trada, šymu mrēje, šo cžwiluje, hłōdži, a Bōh to cžēpi a njewobkedžbuje, nječa abo njemōže tym šwojim pomhacž, tač njemōžny a njeprawy je. — Po tajkim, hdyž je šchricžka rošomnosče a pokornosče we waš, wostajče šo teho,

njebyeske rumy a pōdešdženja a potajnosče šwēta dopytacž čžyčž. To došaha, na to najbližiče hladacž, wōšebje ša ludži bjes wucže- nosče a šdžēlanosče, bjes wocžehņjenja a šnacža žiwjenja, kiž nicžo wo politiških wobštejnoscžach njerōšymja, křaha bychu tež nabožne wēzy rošklascž mohli.

Oktavius: Šdyž Zāzilius šo i tym tajk njeje, šo je jemu mjeršaze, šo nješdžēlani, křudži a njewēdomni ludžo wo njebyeskih wēzach šo rošrēcžuja, njech tola rošpomni, šo šu wšchitzy cžlowje- kōjo rošoma a dara wobkedžbowanja džēlomni a šo je wēdomoštna myšl niž prawo nēkajkeho štawa, ale pšchirodženy dar štwōrbhy.

Šdyž my i wulkeho džēla ša křudnyh placžimy, to žana haniba njeje, ale křwalba ša naš. Dobre žiwjenje ducha škabi, mēra jeho pošhlnja. Wyšche teho: Šač mōže tōn křudy byčž, kiž žaneje po- trjebnosče nješacžywa, zušeho křubla šebi njepožada, kiž je bohaty w Bōšy? Šterje je tōn křudy, kiž, hacž runje ma wjele, tola hišchče wjazy žada. Šač je pucžowar lěpšči, cžim lōžiče jeho brēmjo je, tač je tež na tutym pucžu žiwjenja temu najlěpje, kiž šebi je i křudobu lohke cžini a niž pod brēmjenjom bohatštwā jachli. — Šdyž cžlowiške škaboščže cžujemy a pod tym cžērpimy, to křostanje njeje, ale wōjnike šwucžowanje. Pšchetož dušche mōž šo pšchi cžēlnych cžērpjenjach powyšča, a nješbože je hušto šchula pocžinkow; haj bjes šwucžowanja tyšchnosče mozy ducha kač cžēla popuščēža. — Tač budžemy w špytowanjach kač škoto we wohnju špytani, — a tač mōže kšchescžijan šo nješbožowny šdacž, ale niž byčž. Wy šami i nješbožom špytanyh mužow do njebyeš pošbēhujecže, kač Muzia Šžawolu (kiž šebi da wyšche wohnja ruku palicž). Ale kelto tyh našchich (kšchescžijanow) šu jo bjes šynka bolosče šnješli, hdyž bu jim niž jenož prawa ruka, ale žyle cžēko špalene, hacž runje mējachu to we šwojej mozy, šo pušchčicž dacž. Ščto dha mužow i Muziom pšchirunam? Mašche žony a džēcži křchžow, cžwilow, torhazyh šwēratow a wšchēh štrōželow wotprawjenja pšches bōjštu šahorjenu wutrajnosčž w bolosčži ledžbu nimaja.

Dženša jeno jedyn džēn.

We wjetšchej křorowni pšched křōtkim křory ležesche, kotrehož ta myšl, šo šmēje šnano dołho na křoročōžu ležecž a wšcheho džēla šo šminyčž, jara tyšchesche. Šdyž lēkar šašo ras k njemu pohladacž pšchidže, šo by jeho rany i nowa šwobalač, škřobli šo křory a praschesche šo lēkarja: „Šrajče mi tola, luby knježe, kač dołho šmēju dha hišchče křory ležecž?“ Wob- štarny lēkar pšchecželnje na njeho pohlada a wotmolwi: „Dženša jeno jedyn džēn.“ Š tym šo wotšali. Wotšladacka pač, kotraž widžesche, kač šo křory nad tutym praschēnjom džiwasche, rjekny: „Tač tutōn lēkar kōždemu wotmolwja. Wy budžecže šo i tym wotmolwjenjom špotojicž dyrbjecž. Wōn derje wē, křory ma doščž na tym, šo džēnšnišcheho dnja cžērpjenje nješe. Duž šebi pšches starosčž wo pšchichod šwoje cžērpjenje hišchče pomjetšchicž nješmē. Šeho křori dyrbja džēnša šmērom ležecž a wšcho dalšche do Bōžeje ruti položicž.“ Šdy bychu tola wšchitzy křori šebi tole wopomnicž čžyli!

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pšche- dawarņjach „Serb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na ščtwōrcž lēta placži wōn 40 pj., jenotliwe cžišla šo ša 4 pj. pšchedawaju.